

Jennifer L. Armentrout

NO MIRIS ENRERE

El que s'hi amaga no t'agradarà

JENNIFER L. ARMENTROUT

NO MIRIS ENRERE

Traducció d'Anna Listerri

Fanbooks

© 2014, Jennifer L. Armentrout
Autors representats per Taryn Fagerness Agency
i Sandra Bruna Agència Literària, S. L.
© de la traducció: 2014, Anna Listerri Boix
© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u.,
Fanbooks, Pedro i Pons, 9-11, 08034 Barcelona.

Disseny de la coberta: Aurora Gómez
© de la il·lustració de la portada: Shutterstock

Primera edició: febrer del 2015

www.fanbooks.cat

Fotocomposició: Ormobook
Impressió: Limpergraf
Dipòsit Legal: B. 264-2015
ISBN: 978-84-15745-56-3

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).
Tots els drets reservats.

Capítol 1

EL NOM ESCRIT AL SENYAL no em sonava. No hi havia res en aquella carretera rural que em semblés familiar o acollidor. Uns arbres alts, imponents, i tot de males herbes cobrien completament la façana de la casa mig en ruïnes. Les finestres estaven tapades amb fustes. Al lloc que abans ocupava la porta s'obria un gran forat. Em vaig esgarriar; volia ser ben lluny d'allà... fos on fos aquest «allà».

Caminar em costava més del compte i vaig ensopegar a la calçada freda; vaig fer una ganyota de dolor quan la grava punxeguda se'm va clavar als peus.

Anava descalça?

Em vaig aturar i vaig mirar avall. Per sota la brutícia s'entreveia esmalt d'ungles escrostonat de color rosa... i també sang. Tenia els camals dels pantalons plens de fang, que havia deixat les vores encarcerades. Era lògic, atès que no portava sabates, però la sang... No entenia com era que tenia taques de sang als genolls dels texans.

Se'm va emboirar la vista i tot es va tornar opac, com si m'haguessin posat una pel·lícula grisa davant dels ulls. Mentre mirava fixament l'asfalt gastat que tenia a sota els peus, les pedretes es van convertir en roques grans i llises.

Un líquid fosc i oliós amarava les pedres i s'escolava per les esquerdes.

Vaig agafar aire amb un crit ofegat, vaig parpellejar i la imatge va desaparèixer.

Les mans em tremolaven quan les vaig aixecar. També estaven plenes de terra i esgarrinxades. Tenia les ungles trencades, i ensangonades. Un anell de plata m'envoltava el polze, cobert de terra. L'aire se'm va congelar als pulmons quan vaig resseguir lentament els braços amb la vista. Les mànigues del jersei estaven esquinçades i deixaven veure pell blanca plena de blaus i talls. Em van començar a tremolar les cames mentre avançava fent tentines. Vaig intentar recordar com havia passat tot allò, però al cap hi tenia un buit, com un forat negre on no existia res.

Va passar un cotxe, que va frenar fins que es va quedar en punt mort i es va aturar uns metres davant meu. D'algun racó de les trinxeres del subconscient vaig identificar els llums vermells i blaus que pampalluguejaven i vaig saber que eren una font de seguretat. Escrites amb lletra elegant al lateral negre i gris del cotxe patrulla hi havia les paraules «Departament del Xèrif – Comtat d'Adams».

Comtat d'Adams? Allò em sonava, però la sensació va passar al cap d'un moment.

La porta del conductor es va obrir i en va sortir un agent. Va dir alguna cosa al micròfon que duia a l'espatlla abans de mirar-me.

—Senyoreta? —Va començar a fer la volta al cotxe, amb passos vacil·lants. Semblava molt jove per ser ajudant del xèrif. Això que pogués portar pistola tot just acabat de sortir de l'institut no ho veia gaire clar.— A la central hem rebut uns quants missatges que feien referència a vostè. Està bé?

Vaig intentar contestar, però només em va sortir un esgarip ronc. Em vaig escurar la gola i vaig fer una ganyota quan el moviment em va tibar dolorosament.

—Jo... no ho sé.

—D'acord. —L'agent se'm va acostar amb les mans obertes i separades del cos, com si jo fos un cérvol espantat i pogués fugir en qualsevol moment.— Sóc l'agent Rhode. Sóc aquí per ajudar-la. Sap què hi fa, aquí?

—No. —Se'm va fer un nus a l'estómac. Ni tan sols sabia on era «aquí».

El somriure se li va tornar tens.

—Com es diu? —em va preguntar.

Com em deia? Tothom sabia com es deia, però jo em vaig quedar mirant l'agent, incapaç de contestar la pregunta. Els nusos se'm van recargolar més.

—Jo no... no sé com em dic.

L'home va parpellejar i el somriure li va desaparèixer completament abans de dir:

—No es recorda de res?

Ho vaig tornar a intentar, concentrant-me en l'espai buit entre les orelles. Aquella era la sensació que tenia. I sabia que allò no anava bé. Em van venir llàgrimes als ulls.

—No passa res, senyoreta. Ara trobarem algú que l'ajudi. —Va allargar la mà i em va agafar suaument el braç.— Ja ho arreglarem.

L'agent Rhode em va portar a la part del darrere del cotxe. Jo no volia seure darrere del vidre, perquè sabia que allò era dolent. Només la gent dolenta seia darrere el vidre dels cotxes patrulla. Volia protestar, però abans que pogués dir res, em va instal·lar amb delicadesa al seient i em va embolicar les espatlles amb una manta aspra.

Abans de tancar-me a la part dolenta del cotxe, es va agenollar i em va fer un somriure tranquil·litzador.

—Tot anirà bé —em va assegurar.

Però jo sabia que era mentida, que només intentava fer-me trobar més bé, però no va funcionar. Com podia anar tot bé, si jo no sabia ni com em deia?

No sabia com em deia, però sabia que no m'agradaven gens els hospitals. Eren freds, estèrils, i feien olor de desinfectant i desesperació. L'agent Rhode em va deixar de seguida que els metges van començar a fer-me proves. Em van examinar les pupil·les, em van fer radiografies i em van treure sang. Em van embenar un costat del cap i em van netejar les nombroses ferides. Em van posar en una habitació individual, em van enganxar a una via intravenosa que m'injectava líquids que, segons ells, m'havien d'ajudar a trobar-me millor i se'n van anar.

Finalment va entrar una infermera empenyent un carretó carregat amb tot d'instrumental d'aspecte sinistre i una màquina de fer fotos. Per què portava una càmera?

Sense dir res, va posar la meva roba en una bossa després de donar-me una camisa d'hospital que picava perquè em canviés. Somreia quan em mirava, ben bé igual que l'ajudant del xèrif. Un somriure fals i ben assajat.

Vaig descobrir que no m'agradaven aquella mena de somriures. Em feien esgarriar.

—T'hem de fer més proves mentre no tinguem les radiografies, maca. —Amb delicadesa, em va empènyer les espatlles contra el matalàs dur.— També t'hem de fotografiar les ferides.

Em vaig quedar mirant fixament el sostre blanc, i em vaig adonar que em costava agafar prou aire. Quan em va demanar que m'ajagués a l'extrem del llit, encara va ser

pitjor. Em va fer molta vergonya, d'una manera que em va deixar parada. «Això és molt violent». Em vaig quedar un moment sense alè. Aquell pensament no era d'ara, sinó d'abans... abans de què?

—Relaxa't, maca. —La infermera es va posar al costat del carretó.— La policia s'està posant en contacte amb els comtats veïns per si s'han denunciat desaparicions. De seguida trobaran la teva família. —Va agafar una cosa llarga i prima que brillava sota la llum intensa i impersonal.

Al cap d'un parell de minuts, em vaig tornar a posar a plorar. Semblava que la infermera hi estava acostumada, perquè va fer la seva feina i va marxar sense dir res més. Em vaig arraulir tapada amb la manta prima, amb els genolls tocant el pit. Em vaig quedar així, buida de pensaments, fins que em vaig adormir.

Vaig somiar que queia: una caiguda en la foscor que no s'acabava mai, repetida una vegada i una altra. Se sentien xiscles, uns sorolls aguts que m'eriçaven els pèls de tot el cos i després res, només un soroll fluix i assossegador que em va semblar un consol.

Quan em vaig despertar l'endemà al matí, vaig decidir anar a poc a poc. Com em deia? Per força havia de tenir nom, però no trobava cap pista per on començar. Em vaig girar d'esquena, i vaig fer un xisclet quan la via que portava a la mà em va tibar. Al meu costat hi havia una tassa de plàstic amb aigua. Em vaig asseure lentament i la vaig agafar. Em va tremolar a la mà, i es va vessar una mica d'aigua damunt la manta.

Aigua... hi havia alguna cosa relacionada amb l'aigua. Aigua fosca, oliosa.

Es va obrir la porta i va tornar a entrar la infermera amb el metge que m'havia examinat la nit abans. El

metge em queia bé. Tenia un somriure autèntic, com de pare.

—Sóc el doctor Weston —va dir—. Només et vull fer unes quantes preguntes.

Em va preguntar el mateix que tots els altres. Com em deia? Sabia com havia arribat a la carretera o què estava fent abans que l'ajudant del xèrif em recollís? Vaig contestar el mateix a totes les preguntes: no.

Però quan va passar a un altre tipus de preguntes, sí que tenia respostes.

—Has llegit *Matar un rossinyol*?

Els llavis ressecs se'm van tallar quan vaig somriure. Aquella la sabia!

—Sí, va de la injustícia racista i les diferents formes de valor.

El doctor Weston va assentir amb un gest d'aprovació.

—Molt bé. Saps quin any és?

—El 2012 —vaig dir aixecant una cella.

—Saps quin mes?

—Som al març. —Em vaig humitejar els llavis; començava a posar-me nerviosa.— Però no sé quin dia.

—Avui és 10 de març. És dimecres. Quin és l'últim dia que recordes?

Vaig estirar uns fils de la vora de la manta i vaig mirar d'endevinar-ho.

—Dimarts?

El doctor Weston va somriure.

—Ha d'haver passat més temps. Quan et van portar aquí estaves deshidratada. Ho pots tornar a provar?

Ho podia provar, però per a què serviria?

—No ho sé —vaig reconèixer.

Em va fer unes quantes preguntes més, i quan un zelador va portar el dinar, vaig descobrir que no m'agradava

gens el puré de patates. Vaig arrossegar el sèrum darrere meu com si fos una maleta i em vaig quedar mirant la desconeguda del mirall.

No havia vist mai aquella cara.

Però era la meva. Em vaig tirar cap endavant per examinar el reflex. Uns cabells de color de coure penjaven en manyocs al voltant d'una barbeta una mica punxeguda. Tenia els pòmuls marcats i uns ulls on es barrejaven el marró i el verd. Tenia el nas petit. Això era una bona notícia. I suposava que devia ser bonica si no fos pel blau que s'estava tornant morat i s'escampava des del naixement dels cabells per damunt de tot l'ull dret. Tenia una rascada a la barbeta. Com una taca de gerds gegant.

Em vaig apartar de la pica i vaig tornar a arrossegar el sèrum cap a l'habitació minúscula. Unes veus fortes a l'altra banda de la porta van interrompre l'intent de tornar al llit.

—Què vol dir, que no es recorda de res? —exigia saber una veu aguda de dona.

—Té una commoció complicada, que li ha afectat la memòria —va explicar pacientment el doctor Weston—. La pèrdua de memòria hauria de ser temporal, però...

—Però què, doctor? —va preguntar un home.

—La pèrdua de memòria també podria, només podria, ser permanent. Aquestes coses costen de predir. Ara mateix, el fet és que no ho sabem. —El doctor Weston es va escurar la gola.— La bona notícia és que la resta de ferides són superficials. I pel que podem saber per les exploracions addicionals no hi ha hagut cap agressió.

—Oh, Déu meu —va exclamar la dona—. Agresions? Vol dir...

—Joanna, el doctor ha dit que no hi ha hagut cap agressió. T'has de tranquil·litzar.

—Tinc dret a estar trasbalsada —li va replicar ella—. Steven, ha passat quatre dies desapareguda.

—Els nois del xèrif la van recollir als afores del parc natural del bosc de Michaux. —El doctor Weston es va aturar un moment.— Saben per què podria haver anat a parar allà?

—Hi tenim una casa d'estiueig, però no l'hem obert des del setembre. I vam comprovar que no fos allà. Oi, Steven?

—Però ella està bé, oi? —va preguntar l'Steven—. Només té el problema de la memòria?

—Sí, però no és un simple cas d'amnèsia —va dir el metge.

Vaig apartar-me de la porta i em vaig enfil·lar al llit. El cor em tornava a bategar amb força. Qui eren, aquells, i per què eren allà? Em vaig tapar fins a les espatlles amb la manta. Sentia fragments del que explicava el metge. Alguna cosa sobre haver patit un xoc molt fort, combinat amb la deshidratació i la commoció... una mena de tempesta perfecta en versió mèdica, durant la qual el meu cervell s'havia dissociat de la meua identitat personal.

—No ho entenc —vaig sentir que deia la dona.

—És com quan algú escriu alguna cosa a l'ordinador i desa el fitxer, però després no es recorda d'on l'ha desat —va explicar el metge—. Encara té els records personals. Són allà dins, però no els pot trobar. Podria ser que no els trobés mai.

Em vaig tirar enrere al llit, consternada. On havia desat el fitxer?

Llavors es va obrir la porta i jo em vaig encongir quan aquella dona, o més ben dit, aquella força de la naturalesa, va assaltar l'habitació. Els cabells tenyits de vermell fosc

estaven recollits amb elegància, i mostraven una cara angular però bella.

Es va aturar en sec, però els ulls no paraven de bellugar-se i mirar-me mentre deia:

—Oh, Samantha...

Me la vaig quedar mirant. Samantha? Aquell nom no em deia res. Vaig mirar de cua d'ull el metge. Va assentir amb el cap amb un gest tranquil·litzador. Sa-man-tha... No, continuava sense sonar-me gens.

La dona es va acostar. Als pantalons de lli i la camisa blanca que portava no hi havia ni una arruga. Les polseres daurades que penjaven dels dos canells esvelts es van bellugar quan se'm va acostar i em va envoltar amb els braços. Feia olor com de lliris.

—Filleta meva —va dir, mentre m'allisava els cabells amb la mà i em mirava als ulls—. Déu meu, m'alegro tant que estiguis bé.

Em vaig apartar i vaig enganxar els braços al cos.

La dona va mirar enrere per damunt l'espatlla. A l'home se'l veia pàl·lid, trasbalsat. Tenia els cabells foscos totalment despentinats. La cara, atractiva, estava sense afaitar. Me'l vaig quedar mirant fins que es va girar, tot passant-se una mà tremolosa pels cabells.

El doctor Weston es va acostar al llit.

—Aquesta és la Joanna Franco, la teva mare —em va dir—. I aquest és l'Steven Franco, el teu pare.

Alguna cosa va començar a oprimir-me el pit.

—Jo... em dic Samantha?

—Sí —va contestar la dona—, Samantha Jo Franco.

El meu segon nom era Jo? Uix! Mirava aquelles persones que m'havien ocupat l'habitació, una darrere l'altra. Vaig respirar profundament, però l'aire es va quedar encallat a la gola.

La Joanna... la meva mare... qui fos... es va tapar la boca amb una mà tot mirant de cua d'ull el que suposava que era el meu pare. Després, la mirada va tornar cap a mi.

—De debò que no ens reconeixes? —va dir.

Vaig fer que no amb el cap.

—No. Jo... ho sento.

Es va posar dreta i es va allunyar del llit.

—Com pot ser, que no ens conegui? —va voler saber.

—Senyora Franco, simplement li ha de donar temps —va explicar el metge. Llavors em va dir a mi:— Ho estàs fent molt bé.

A mi no m'ho semblava.

Es va tornar a adreçar a la parella... als meus pares.

—Volem tenir-la un dia més en observació. Ara mateix, necessita molt repòs i tranquil·litat.

Em vaig tornar a mirar l'home. No em treia els ulls del damunt, i semblava com atordit. El papa. El pare. Un perfecte desconegut.

—De debò creu que això podria ser permanent? —va preguntar tot fregant-se la barbeta.

—És massa aviat per dir res —va contestar el doctor Weston—. Però tret d'això és jove i està bé de salut, per tant el pronòstic és molt bo. —Va començar a sortir de l'habitació i es va aturar al costat de la porta.— Recordin que s'ho ha de prendre amb calma.

La mare es va tornar a girar cap al llit i, amb un esforç visible per recuperar la calma, es va asseure a la vora i em va agafar la mà. La va girar i em va passar suaument els dits pel canell.

—Me'n recordo de la primera i última vegada que et vam haver de dur a l'hospital —va dir—. Tenies deu anys. Veus això?

Vaig abaixar els ulls al canell. Hi tenia una cicatriu

blanca mig esborrada, just a sota el palmell de la mà. Oh. No l'havia vist abans.

—Et vas trencar el canell en un entrenament de gimnàstica. —Va empassar-se la saliva i va aixecar la vista. Ni aquells ulls de color d'avellana, que tant s'assemblaven als meus, ni els llavis perfectament pintats, no van despertar res dins meu. Al lloc que haurien d'ocupar tots els records, i les emocions, només hi havia un enorme forat buit.— Va ser una fractura força greu. Et van haver d'operar. Ens vas donar un ensurt de mort.

—Estaves presumint a la barra d'equilibris —va afegir el pare amb veu aspra—. L'entrenador et va dir que no fessis un... què era?

—Un flic-flac —va dir la mare en veu baixa.

—Això. —Va assentir amb el cap.— Però tu el vas fer igualment. —Llavors em va mirar als ulls i va dir:— Àngel meu, no et recordes de res?

La pesantor que sentia al pit es va escampar per la panxa.

—Me'n vull recordar, de debò. Però jo... —Se'm va trencar la veu. Vaig alliberar la mà que tenia agafada i la vaig posar damunt del pit.— No me'n recordo.

La dona es va obligar a somriure i va posar les mans juntes a la falda.

—No passa res. L'Scott ho ha passat molt malament. És el teu germà —va afegir en veure que no reaccionava—. Ara és a casa.

Tenia un germà?

—I tots els teus amics han ajudat a buscar-te, han penjat cartells i han fet vetlles amb espelmes —va continuar dient—. Oi, Steven?

El pare va fer que sí amb el cap.

—En Del estava fora de si, no ha parat de buscar-te dia i nit —va continuar la mare, que es va posar a lloc un ble de cabells que s'havia escapat del recollit—. Volia venir amb nosaltres, però hem pensat que seria millor que de moment es quedés a casa.

—En Del? —vaig preguntar arrufant les celles.

El pare es va escurar la gola.

—En Del Leonard. És el teu nòvio, àngel.

—El meu nòvio?

Per l'amor de Déu. Pares. Un germà. I ara un nòvio?

—Sí —va assentir la mare—. Esteu junts des de... bé, sembla que des de sempre. Tens pensat anar a Yale a la tardor amb en Del, igual que els vostres pares.

—Yale —vaig murmurar. Sabia què era Yale—. Sona bé.

La mare va mirar el pare amb aire suplicant. Ell va fer un pas endavant, però dos ajudants del xèrif van entrar a l'habitació. La mare es va aixecar, allisant-se els pantalons, i s'hi va adreçar:

—Senyors?

Vaig reconèixer l'agent Rhode, però l'agent més gran no em sonava de res. Tampoc no era cap sorpresa. Es va avançar i va saludar els meus pares amb un gest del cap.

—Hem de fer unes preguntes a la Samantha —va dir.

—No pot esperar? —va preguntar el pare, que de sobte ja no estava capcot. L'envoltava un aire d'autoritat inconfusible—. Estic segur que ara no és el millor moment.

—Ens alegrem molt que la seva filla estigui sana i estàlvia —va dir l'ajudant més gran amb un somriure tens—, però per desgràcia hi ha una altra família que encara espera rebre notícies de la seva filla.

Em vaig dreçar al llit, mirant per entre els meus pares.

—Què? —vaig exclamar.

La mare va venir al meu costat i em va tornar a agafar la mà.

—Es refereixen a la Cassie, reina.

—La Cassie?

Va somriure, però més aviat semblava una ganyota.

—La Cassie Winchester és la teva millor amiga. Va desaparèixer amb tu.